

Anonimizēta versija

Tulkojums

C-596/20 – 1

Lieta C-596/20

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu

Iesniegšanas datums:

2020. gada 12. novembris

Iesniedzējtiesa:

Fővárosi Törvényszék (Galvaspilsētas Budapeštas tiesa, Ungārija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2020. gada 28. septembris

Prasītāja:

DuoDecad Kft.

Atbildētāja:

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (Valsts nodokļu un muitas administrācijas Sūdzību nodaļa, Ungārija)

Administratīvajā procesā tiesā, kas uzsākts strīda izlemšanai nodokļu jomā [...], ko ir ierosinājusi *DuoDecad Kft.* ([...] Budapešta [...]), prasītāja, pret *Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága* (Valsts nodokļu un muitas administrācijas Sūdzību nodaļa, Ungārija) ([...] Budapešta [...]), atbildētāju, *Fővárosi Törvényszék* (Galvaspilsētas Budapeštas tiesa, Ungārija) ir lēmusi šādi:

Lēmums

Šī tiesa uzsāk prejudiciālā nolēmuma procedūru Eiropas Savienības Tiesā un uzdod tai šādus jautājumus:

1. Vai Padomes Direktīvas 2006/112 2. panta 1. punkta c) apakšpunkts, 24. panta 1. punkts un 43. pants ir interpretējami tādējādi, ka zinātibas licences saņēmēja – sabiedrība, kuras darbības vieta ir Savienības dalībvalstī (pamatlietas gadījumā – Portugālē) – nesniedz galalietotājiem tīmekļa vietnē pieejamus pakalpojumus, un tādējādi tā nevar būt nodokļa maksātāja, kas

veic darbību citā dalībvalstī (pamatlietas gadījumā – Ungārijā) kā apakšuzņēmējs, zinātības tehniskā atbalsta pakalpojuma saņēmēja, bet gan šis nodokļa maksātājs sniedz šo pakalpojumu zinātības licences izsniedzējai, kas veic darbību šajā dalībvalstī, apstākļos, kuros licences saņēmēja:

a) bija nomājusi biroji pirmajā dalībvalstī, tai bija IT un biroja infrastruktūra, savs personāls un plaša pieredze elektroniskās komercijas jomā, un tai bija īpašnieks ar plašām starptautiskajām attiecībām un elektroniskās komercijas jomā kvalificēts pārvaldītājs;

b) bija ieguvusi zinātību, kas atspoguļoja tīmekļa vietņu un to atjauninājumu darbības procesus, sniedza par tiem atzinumus, ieteica izmaiņas šajos procesos un tās apstiprināja;

c) bija tādu pakalpojumu saņēmēja, ko nodokļu maksātājs sniedza, pamatojoties uz šo zinātību;

d) pastāvīgi saņēma pārskatus par apakšuzņēmēju sniegtajiem pakalpojumiem (konkrētāk, par tīkla vietņu datplūsmu un par no bankas konta veiktajiem maksājumiem);

e) reģistrēja savā vārdā interneta domēnus, kas ļāva piekļūt tīmekļa vietnēm, izmantojot internetu;

f) bija norādīta kā pakalpojuma sniedzēja tīmekļa vietnēs;

g) pati veica darbības ar mērķi saglabāt tīmekļa vietņu popularitāti;

h) pati savā vārdā noslēdza ar sadarbības partneriem un apakšuzņēmējiem līgumus, kas ir nepieciešami pakalpojuma sniegšanai (konkrētāk, ar bankām, kas tīmekļa vietnēs piedāvāja samaksu ar bankas kartēm, ar satura veidotājiem, kas nodrošina tīmekļa vietnēs pieejamo saturu, un ar tīmekļa pārziņiem, kas reklamē saturu);

i) tās rīcībā bija pilnīga sistēma, lai saņemtu ieņēmumus no attiecīgā pakalpojuma sniegšanas galalietotājiem, kā bankas konti, ekskluzīva un pilnīga šo kontu pārziņa, galalietotāju datubāze, kas ļāva tiem izsniegt rēķinus par pakalpojumu sniegšanu, un sava rēķinu datorprogramma;

j) tīmekļa vietnēs norādīja savu adresi pirmajā dalībvalstī kā fizisku klientu apkalpošanas dienestu, un

k) ir sabiedrība, kas ir neatkarīga gan no licences izsniedzējas, gan no Ungārijas apakšuzņēmējiem, kas nodarbojas ar zinātībā aprakstītu noteiktu tehnisko procesu īstenošanu,

ņemot vērā arī to, ka: i) iepriekš minētos apstākļus apstiprināja attiecīgā pirmās dalībvalsts iestāde kā atbilstoša iestāde šo objektīvo un trešām personām

pārbaudāmo apstākļu apstiprināšanai; ii) tas, ka šīs dalībvalsts sabiedrība nevarēja piekļūt samaksas pakalpojumu sniedzējam, kas nodrošinātu samaksas saņemšanu ar bankas karti tīmekļa vietnē, bija objektīvs šķērslis pakalpojuma sniegšanai tīmekļa vietnēs citā dalībvalstī, tādēļ šajā pašā dalībvalstī reģistrētā sabiedrība nekad nesniedza pakalpojumu, kas ir pieejams tīmekļa vietnēs, ne pirms, ne pēc attiecīgā laika posma, un iii) sabiedrība licences saņēmēja un tās saistītie uzņēmumi guva peļņu no interneta vietnes darbības, kas kopumā ir lielāka par starpību, kāda veidojas pirmās un otrās dalībvalsts PVN likmes piemērošanas rezultātā?

2. Vai PVN Direktīvas 2. panta 1. punkta c) apakšpunkts, 24. panta 1. punkts un 43. pants ir interpretējami tādējādi, ka zinātības licences izsniedzēja – sabiedrība, kas veic darbību citā dalībvalstī – sniedz galalietotājiem tīmekļa vietnē pieejamus pakalpojumus un tādējādi ir nodokļa maksātāja kā apakšuzņēmēja zinātības tehniskā atbalsta pakalpojuma saņēmēja, un šis nodokļa maksātājs nesniedz šādu pakalpojumu pirmajā dalībvalstī darbību veicošajai licences saņēmējai apstākļos, kuros licences izsniedzējas:

- a) pašu resursi sastāvēja tikai no nomāta biroja un datora, ko izmantoja tās pārvaldītājs;
- b) vienīgie darbinieki bija pārvaldītājs un juridiskais padomnieks, kas strādāja nepilnu darba laiku dažas stundas nedēļā;
- c) vienīgais tās līgums bija līgums par zinātības attīstību;
- d) tā noteica, ka tai piederošos domēnu nosaukumus licences saņēmēja saskaņā ar savstarpēji noslēgto līgumu reģistrētu savā vārdā;
- e) nekad neparādījās kā attiecīgo pakalpojumu sniedzēja attiecībā uz trešām personām, konkrētāk, attiecībā uz galalietotājiem, bankām, kas tīmekļa vietnēs piedāvāja samaksu ar bankas kartēm, tīmekļa vietnēs pieejamā satura veidotājiem un tīmekļa pārziņiem, kas reklamē saturu;
- f) nekad nav izsniegusi attaisnojošos dokumentus, kas attiecas uz tīmekļa vietnēs pieejamiem pakalpojumiem, izņemot rēķinu, kas attiecas uz licences tiesībām, un
- g) tai nebija sistēmas (kā banku konti un cita infrastruktūra), kas ļautu saņemt ieņēmumus no tīmekļa vietnēs sniegtā pakalpojuma,

ņemot vērā arī to, ka saskaņā ar 2015. gada 17. decembra spriedumu *WebMindLicenses* (C-419/14, EU:C:2015:832) pašam par sevi nav izšķirošas nozīmes tam, ka licences izsniedzējas sabiedrības pārvaldītājs un vienīgais akcionārs ir zinātības izgudrotājs, un turklāt šī pati persona ietekmē vai kontrolē šīs zinātības attīstību un izmantošanu un uz to balstīto pakalpojumu sniegšanu tādējādi, ka fiziskā persona, kas ir licences izsniedzējas sabiedrības pārvaldītājs un

īpašnieks, ir arī to apakšuzņēmēju komercsabiedrību – un tādējādi prasītājas –, kuras sadarbojas pakalpojuma sniegšanā kā apakšuzņēmēji licences saņēmēja uzdevumā, īstenojot tiem norādītās funkcijas, pārvaldītājs un/vai īpašnieks?

[*omissis*: valsts procesuālo tiesību jautājumi]

Pamatojums

I. Faktu kopsavilkums

2007. gada 8. oktobrī KT un 12 *Jasmin Media Group Kft.* darbinieki nodibināja prasītāju sabiedrību, kuras pamatdarbība ir datorprogrammēšana. Līdz 2011. gada 28. februārim KT iegādājās mazākuma akcionāru akcijas, izņemot tās, kas piederēja HP. Prasītāja sabiedrība ir nodarbinājusi profesionāļus ar daudzu gadu pieredzi un, pateicoties stabilai tehniskai videi, tā tiek uzskatīta par multimediju satura pārraides internetā tirgus līderi. Tās galvenais klients bija Portugāles sabiedrība *Lalib Lda.*, kurai no 2009. gada jūlija līdz decembrim un visu 2011. gadu tika izsniegti rēķini par kopējo summu 8 086 829,40 EUR apmērā par atbalsta, uzturēšanas un īstenošanas pakalpojumiem.

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kelet Budapesti Adó- és Vámigazgatósága Társas Vállalkozások Ellenőrzési Főosztály I. Társas Vállalkozások Ellenőrzési Osztály 6. (Valsts nodokļu un muitas administrācijas Austrumu Budapeštas nodokļu un muitas direkcijas Komercsabiedrību kontroles departamenta Nr. 1 Komercsabiedrību kontroles daļa Nr. 6, Ungārija) veica prasītājas nodokļu pārbaudi saskaņā ar *az adóigazgatási rendtartásról szóló 2017. évi CLI. törvény* (2017. gada Likums CLI par nodokļu administrāciju) 89. panta 1. punkta a) apakšpunktu. Pārbaude tika veikta par pievienotās vērtības nodokli un attiecās uz 2009. gada otro pusgadu un visu 2011. gadu. Pārbaudes rezultātā pirmās instances nodokļu administrācija ar 2020. gada 10. februāra lēmumu [...] un, ņemot vērā prasītājas apsvērumus [...], aprēķināja tai 458 438 000 Ungārijas forintu starpību kā nodokļu parādu un noteica tai arī soda naudu 343 823 000 Ungārijas forintu apmērā un nokavējuma procentus 129 263 000 Ungārijas forintu apmērā.

Prasītājas iesniegto pārsūdzību par pirmās instances lēmumu atbildētāja izlēma, ar 2020. gada 6. aprīļa lēmumu apstiprinot pirmās instances nodokļu iestādes lēmumu [...].

Portugāles sabiedrība *Lalib Gestao e Investimentos LDA* (turpmāk tekstā – “*Lalib*”) ir dibināta 1998. gada 16. februārī saskaņā ar Portugāles tiesisko regulējumu, un attiecīgajā laika posmā tās pamatdarbība bija elektroniska izklaides pakalpojumu sniegšana.

Atbildētājas nodokļu administrācijas lēmumu pamatā bija šīs iestādes administratīvajā procesā veikts konstatējums, ka faktiskais prasītājas pakalpojumu, ko tā sniedza *Lalib*, saņēmējs nebija *Lalib*, bet gan *WebMindLicenses* (turpmāk tekstā – “*WML*”).

Saskaņā ar to, kas ir izklāstīts prasībā, kas tika iesniegta par atbildētājas lēmumiem, prasītāja pamato savu prasījumu ar to, ka tā uzskata, ka par vietu, kurā tiek sniegts *Lalib* pakalpojums, ir jāatzīst Portugāle, jo tas atbilst visām Tiesas noteiktajām prasībām. Tā uzskata, ka atbildētājas lēmums ir kļūdaini arī attiecībā uz konkrēto elektronisko pakalpojumu sniegšanas būtību, proti, attiecībā uz lietotājiem sniegtajiem pakalpojumiem, kurus kļūdaini identificē ar tīmekļa vietņu tiešu tehnisku izmantošanu, un tādējādi nav ņemta vērā nepieciešamo materiālo resursu un cilvēkresursu pietiekamība un tas, ka *Lalib* rīcībā faktiski ir visi nepieciešamie resursi pakalpojuma sniegšanai. Lēmumā nav pareizi novērtēta elektronisko pakalpojumu sniegšanas būtība. Prasītāja apgalvo, ka, tāpat kā citi sadarbības uzņēmumi, tā tieši sniedza atbalsta pakalpojumus *Lalib*, nevis *WML*. Saskaņā ar prasītājas argumentu *Lalib* rīcība jautājumos, kas pārsniedz ikdienas uzdevumus, ko nereglamentē zinātība, arī ir aktīva un pozitīva: tā pārbauda, uzrauga un dod norādījumus *Docler* grupas uzņēmumiem un tādējādi arī prasītājai. Attiecībā uz līgumiem, kas ir noslēgti ar *Lalib*, ne *WML*, ne *KT* nav tajos iesaistījušies kā pakalpojuma saņēmēji, un tādējādi tie nav sūtījuši prasītājai nekādus pieprasījumus, kas būtu raksturīgi pakalpojuma saņēmējiem, ne arī snieguši kādus norādījumus šādā nolūkā. Attiecībā uz darbību, kas ir saistīta ar pakalpojumu sniegšanu, *Lalib* kontrolēja lietotājus un saņēma nepieciešamās to pārstāvju atļaujas. Prasītāja apgalvoja, ka procedūras pret *WML* ietvaros [*Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adózók Adóigazgatósága*] (Valsts nodokļu un muitas administrācijas Lielo nodokļa maksātāju direkcija, Ungārija) lūdza Portugāles nodokļu administrācijai noskaidrot faktus attiecībā uz noteikumiem, kas ir ietverti šajā lietā pasludinātajā spriedumā. Atbildot uz minēto starptautisko pieteikumu, Portugāles nodokļu administrācija skaidri norādīja, ka *Lalib* bija reģistrēta Portugālē, ka attiecīgajā periodā tā faktiski īstenoja saimniecisko darbību uz savu atbildību un savu risku un ka tās rīcībā bija visi tehniskie un cilvēku resursi, kas ir nepieciešami, lai veiktu starptautiskā līmenī iegūto zināšanu izmantošanu. Prasītāja uzskata, ka *WML* aplikšana ar nodokli par darījumiem bija prettiesiska un ka *Lalib* faktiski bija līguma puse. Pakalpojuma sniegšanas vieta nebija Ungārijā, jo tas, ka nebija finanšu iestāžu, kas ļautu pieaugušajiem domātās tīmekļa vietnēs norēķināties ar bankas kartēm, tam bija objektīvs šķērslis. Šī iemesla dēļ pirms sadarbības ar *Lalib* ārvalstīs atradās arī tīmekļa vietnēs pieejamā pakalpojuma sniedzējs, kas tolaik vēl bija *Docler* grupai piederošs uzņēmums. Katrā ziņā nevis *WML*, bet gan *Lalib* uz āru parādījās kā attiecīgo pakalpojumu sniedzējs. *Lalib* slēdza līgumus savā vārdā, tai bija klientu datubāze, kas maksāja atlīdzību par pakalpojumiem, un tās vienīgās rīcībā bija ieņēmumi no šo pakalpojumu sniegšanas. Katrā ziņā *Lalib* kontrolēja zinātības attīstību un lēma par tās īstenošanu. Tā nenorādīja ne fizisku klientu apkalpošanas dienestu, ne biroju Ungārijā, bet gan *Lalib* juridisko adresi. Tā uzskata, ka šajā lietā ir nepieciešams interpretēt un piemērot Direktīvas 2006/112 2. panta 1. punkta c) apakšpunktu, 24. panta 1. punktu un 43. pantu, lai noteiktu pakalpojuma sniegšanas vietu.

Atbildētāja uzskata, ka tās lēmumos ietvertais atzinums par aplikšanu ar nodokli bija pamatots. Tā apgalvoja, ka iepriekšējā procedūrā pirmās instances spriedumā bija norādīts, ka nodokļu administrācijai bija jāpierāda, ka pakalpojumu, proti,

tīmekļa vietnes izmantošanu, *Lalib* nesniedza Portugālē, bet gan faktiski tā bija šīs lietas prasītājas pārziņā Ungārijā, un ka šai nodokļu administrācijai būtu jāpierāda šis apstāklis, pamatojoties uz objektīviem faktiem, kas notika šajā lietā. Nodokļu administrācija uzsāka jaunu procedūru pret *WML*, kurā apgalvoja, ka pakalpojumu nesniedza *Lalib*, bet gan *WML* no Ungārijas, un ka attiecīgais licences līgums bija fiktīvs. Tā uzskatīja, ka šī procedūra neatbilda faktiskajiem un juridiskajiem nosacījumiem, kas ir nepieciešami lūgumam Tiesai sniegt prejudiciālu nolēmumu. Turklāt tā precizēja, ka, pēc tās ieskatiem, attiecībā uz jautājumiem, kuri ir uzdoti pēc prasītājas lūguma, Tiesa, no vienas puses, jau bija lēmusi un, no otras puses, bija atzinusi, ka apstākļi ir jānovērtē iesniedzējtiesai. Direktīvas 2. panta 1. punkta c) apakšpunktu un 43. pantu jau ir interpretējusi Tiesa. Attiecīgo noteikumu interpretācijai tiesvedībā, kas ir uzsākta pēc *WML* prasības, *Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság* (Galvaspilsētas Budapeštas Administratīvo un darba lietu tiesa), pēc prasītājas šajā lietā lūguma uzsāka prejudiciālā nolēmuma tiesvedību Tiesā, kurā Tiesa skaidri definēja kritērijus, saskaņā ar kuriem valsts tiesa var lemt par pakalpojuma sniegšanas vietu galalietotājiem. Savā spriedumā Tiesa interpretēja tieši minētās Savienības normas.

II. Valsts tiesību raksturojums

Attiecībā uz normām par izpildījuma vietu, kas ir ietvertas *az általános forgalmi adórol szóló 2007. évi CXXVII. törvény* (2007. gada Likums Nr. CXXVII par pievienotās vērtības nodokli), gan puses, gan iesniedzējtiesa uzskata, ka [normas, kas attiecas uz izpildījuma vietu un ir ietvertas šajā likumā] atbilst PVN Direktīvas normām, kas nosaka, ka gadījumā, ja pakalpojumi tiek sniegti personai, kas nav nodokļa maksātāja, pakalpojumu sniegšanas vieta ir vieta, kurā ir pakalpojuma sniedzēja pastāvīgā adrese.

Tomēr iesniedzējtiesa atzīmē, ka, lai atbildētu uz jautājumu par to, kurš var tikt uzskatīts par pakalpojuma sniedzēju, vispirms ir nepieciešams pārbaudīt līgumattiecības starp attiecīgā pakalpojuma saņēmēju un sniedzēju, lai gan, ņemot vērā Tiesas pasludināto spriedumu iepriekšējā tiesvedībā, kuras puse bija *WML, Portugāles un Ungārijas nodokļu administrācijas* kā dalībvalstu nodokļu administrācijas saskaņā ar šajā spriedumā izklāstīto **ieņēma atšķirīgas nostājas attiecībā uz vietu, kurā faktiski tika sniegts pakalpojums.**

III. Iemesli, kādēļ ir nepieciešams lūgt prejudiciālu nolēmumu

Saskaņā ar iesniedzējtiesas juridisko pamatojumu šīs tiesvedības ietvaros pušu strīds nav atrisināms bez Savienības tiesību, konkrētāk, Padomes Direktīvas 2006/112 2. panta 1. punkta c) apakšpunkta, 24. panta 1. punkta un 43. panta interpretācijas, un bez tā, ka valsts tiesa piemērotu šo interpretāciju. Pamatlietas faktiskajos apstākļos ir jānorāda, ka Portugāles un Ungārijas nodokļu administrācijas kā dalībvalstu nodokļu administrācijas pret vienu un to pašu saimniecisko darbību no nodokļu skatpunkta ir attiekušās atšķirīgi. Abas dalībvalstis ir paziņojušas, ka tām ir tiesības iekasēt PVN par attiecīgo darījumu.

[*omissis*: atkārtots apsvērums] Tiesa jau ir salīdzinājusi vairāku dalībvalstu tiesisko regulējumu ar Padomes Direktīvas (EK) 2006/112 2. panta 1. punkta c) apakšpunktu, 24. panta 1. punktu un 43. pantu un arī interpretējusi PVN direktīvas noteikumu par pakalpojumu sniegšanu spriedumā *WML*. Tomēr iesniedzējtiesa uzskata, ka šajā lietā ir nepieciešama arī papildu interpretācija tādēļ, ka, ņemot vērā Tiesas spriedumus par šo pašu Savienības tiesību noteikumu interpretāciju, Portugāles un Ungārijas nodokļu administrācijas ir nonākušas pie atšķirīgiem secinājumiem.

Šīs tiesvedības priekšvēsture ir rodama lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko iesniedza tiesa, kas izskatīja *WML* iesniegto prasību, kas ir saistīta ar daļu no 2009. gada un 2010. un 2011. gadu, kas ir lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, par kuru Tiesa lēma lietas C-419/14 ietvaros. Šajā lietā Tiesa atzina, ka iesniedzējtiesai ir jāanalizē visi pamatlietas apstākļi, lai noteiktu, vai līgums, kas bija noslēgts starp pusēm, bija pilnībā fiktīvs mehānisms, ar ko tika slēpts fakts, ka attiecīgo pakalpojumu sniegšanu faktiski neveica sabiedrība licences saņēmēja, bet gan sabiedrība licences izsniedzēja, un noteica, kādi apstākļi ir jānoskaidro; ņemot vērā šo spriedumu, ir atzīstams, ka Tiesa piešķīra izšķirošu nozīmi jautājumam par to, vai *Lalib* Portugālē bija telpas, infrastruktūra un personāls un vai tā veica darbību savā vārdā, uz sava rēķina, par to uzņemoties atbildību un riskus. Pamatojoties uz to, ir jājautā, vai var uzskatīt, ka *Lalib* ir uzņēmums, kas veic darbību Portugālē, un vai tādējādi tas ir prasītājas pakalpojumu saņēmējs.

Šajā kontekstā izšķiroša nozīme šīs tiesvedības ietvaros ir jautājumam par kritērijiem, saskaņā ar kuriem dalībvalsts tiesai ir jānovērtē pastāvošie apstākļi, lai noteiktu attiecīgajās tīmekļa vietnēs īstenoto pakalpojumu sniegšanas vietu un attiecīgi, vai nenotiek tiesību ļaunprātīga izmantošana. Ir jājautā, vai pakalpojuma galalietotājiem tā sniegšanas vieta var būt Ungārijā un vai tādējādi vai darījums starp prasītāju un *Lalib* var tikt uzskatīts par pilnībā fiktīvu, lai gan *Lalib* ir sarežģīta līgumu un pakalpojumu tīkla centrs, kas ir nepieciešams pakalpojuma sniegšanai, un nodrošina vajadzīgos apstākļus pakalpojuma sniegšanai ar savām datubāzēm un datorprogrammām un ar ārējo vai *Lalib* grupai vai prasītājas uzņēmumu grupai piederošu piegādātāju starpniecību, tādējādi tai pašai uzņemoties juridisko un saimniecisko risku saistībā ar pakalpojuma sniegšanu, un tostarp neraugoties uz to, ka apakšuzņēmēji, kas pieder pie uzņēmumu grupas, kam pieder zinātība, tostarp prasītāja, piedalās zinātības tehniskās īstenošanas procesā, un ka prasītājas sabiedrības galīgajam īpašniekam, – kas bija arī zinātības īpašnieces pārvaldītājs un galīgais īpašnieks, – būtu ietekme zinātības izmantošanā. Rodas jautājums, kā interpretēt faktu, ka *Lalib* Portugālē bija telpas, infrastruktūra un personāls. Tiesas, kas izskatīja lietu iepriekšējā tiesvedībā, ko bija uzsākusi *WML*, pieprasīja nodokļu administrācijai, lai, izmeklējot jautājumu par faktisko pakalpojumu sniegšanas vietu, tā uzdod jautājumu un iesaista Portugāles nodokļu administrāciju. Portugāles nodokļu administrācija apstiprināja, ka *Lalib* faktiski veica saimniecisko darbību Portugālē uz sava rēķina, par to uzņemoties riskus. Tiesvedībā Tiesā lietā *WML* Portugāle iesniedza apsvērumus un tās pārstāvis personīgi ieradās un piedalījās lietas mutiskajā izskatīšanā, tādēļ ir acīmredzams, ka Portugāles nodokļu administrācija zināja, kāds ir sprieduma

WML būtiskais saturs. Neņemot to vērā, tā saglabāja savu viedokli attiecībā uz jautājumu par *Lalib* darbības vietu Portugālē. Neraugoties uz spriedumu *WML*, Ungārijas un Portugāles nodokļu administrācijas ir saglabājušas savus iepriekšējos atšķirīgos viedokļus. Tādējādi iesniedzējtiesa uzskata, ka spriedums *WML* nav pietiekami skaidrs attiecībā uz šīs lietas juridisko jautājumu, un tādējādi ir nepieciešams to interpretēt un precizēt.

Kā Tiesa jau bija atzinusi sprieduma *KrakVet* 51. pantā, ja konstatē, ka citā dalībvalstī pret vienu un to pašu darījumu ir atšķirīga attieksme no nodokļu aspekta, dalībvalsts tiesai, kurā ir celta prasība, saistībā ar ko rodas jautājumi par Savienības tiesību normu interpretāciju, attiecībā uz kuriem ir vajadzīgs to lēmums, ir iespēja un pat pienākums atkarībā no tā, vai tās nolēmumi var vai nevar tikt pārsūdzēti tiesā saskaņā ar valsts tiesību aktiem, vērsties Tiesā ar lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu. Ir zināms, ka spriedumos par pastāvīgo darbības vietu Tiesa ir arī galīgi lēmusi par jautājumu, kurai no divām dalībvalstīm ir nodokļu ieturēšanas kompetence (spriedumi lietās C-168/84, *Grunter Berkholz*, un C-231/94, *Faaborg-Gelting Linien*). Šajā lietā, kurā divas dalībvalstis piemēro atšķirīgu nodokļu kvalifikāciju vienam un tam pašam darījumam, iesniedzējtiesa uzskata, ka tai ir pienākums iesniegt šo lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu Tiesā. Ņemot vērā to, ka tas ir pārrobežu darījums, tā izvērtēšana ir svarīgs Savienības līmeņa principiāls jautājums ne tikai no aplikšanas ar nodokli vietas noteikšanas skatpunkta, bet arī no pakalpojumu sniegšanas brīvības skatpunkta. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, iesniedzējtiesa uzsāk prejudiciālā nolēmuma procedūru Tiesā, pamatojoties galvenokārt uz iepriekš minēto atšķirīgo nodokļu kvalifikāciju, ko ir īstenojušas dalībvalstu nodokļu administrācijas. Ar uzdotajiem jautājumiem iesniedzējtiesa lūdz Tiesas norādījumus par to, vai saistībā ar darījumu, kāds ir šajā lietā, Portugāles nodokļu administrācijas vai Ungārijas nodokļu administrācijas sniegtais atzinums par aplikšanu ar nodokli ir likumīgs, un par to, kurā no divām dalībvalstīm ir jāapliek ar nodokli šis darījums. Šajā ziņā tā vēlas noskaidrot, kāda nozīme ir piešķirama šiem kritērijiem.

PVN ir Eiropas Savienības saskaņotais nodoklis, un tādējādi sadarbība starp dalībvalstīm ir svarīga ne tikai formāli, bet tai ir arī jānozīmē tas, ka ārvalstu nodokļu administrāciju oficiālā nostāja ir jāpieņem. Strīda starp divu dalībvalstu nodokļu administrācijām rezultātā darījuma dalībniekiem nevar uzlikt nodokļus dubulti tāpēc, ka divām dalībvalstīm ir atšķirīgi viedokļi attiecībā uz saimnieciskā darījuma īstumu un pakalpojuma sniegšanas vietu. Faktiski noteikumu, kas nosaka pakalpojumu sniegšanas nodokļu piesaistes vietu, mērķis ir izvairīties no kompetences konfliktiem, kuri var radīt dubultu nodokļu uzlikšanu, kas būtu pretrunā PVN vienotās sistēmas pamatkonceptijai.

[..] [*omissis*: valsts procesuālo tiesību jautājumi]

Budapeštā, 2020. gada 28. septembrī. [..]

[..]

[*omissis*: paraksti]